

ПРОМІНЬ. ПРОСВІТА

E-mail: prosvita_kmo@ukr.net

22 (247)
листопад
2016 р.

За вас правда, за вас слава і воля святая!

Газета Криворізького міського об'єднання Всеукраїнського товариства «Просвіта» ім. Тараса Шевченка

НАШІ САЙТИ: www.kmpzt.org.ua і www.pprosvita.at.ua

ЩОБ НЕ БУЛО БІЛЬШЕ ВОЄН І ГОЛОДОМОРІВ

Перед вами, шановні читачі, - четвертий спецвипуск газети «Оборона – це там, де ми діємо», який виходить у світ в часи російсько-української війни і відзначення третьої річниці початку Євромайдану, Революції Гідності та чергових роковин Голодомору. Він відкривається віршем відомої української поетеси Наталі ДЗЮБЕНКО-МЕЙС, вдови Джеймса МЕЙСА, який провів всесвітньо відоме ґрунтове дослідження Голодомору в Україні 1932-1933 років як геноциду проти українського народу. Цей спецвипуск присвячений подіям тривожного сьогодення, коли вирішується питання, бути чи не бути справді вільній, незалежній і правовій Українській державі, а тому насичений матеріалами щодо захисту всього українського на нашій землі. Маємо ж, врешті, зрозуміти, що тільки тоді, коли ми станемо реально громадянами України (а не тільки за паспортом) і господарями на своїй землі, МИ ПЕРЕМОЖЕМО ВСІ ЛИХОЛІТТЯ.

Ми втрапили в епоху перемін,
Де буревії із усіх сторін,
Щось геть недобре коїться на світі
В часи, которі зветься лихоліттям,

Бо наповзають, мов трясовина...
Волочить мари по землі війна.
Політики, обранці, дипломати!
Чума на ваші голови трикляті!

Європа, що тремтить
за власний гріш,
Росія, що встромила в спину ніж,
І землячки, які на рідних росах
Відгодували душу малороса.

Тай, власне, всі ми, вкупі... Як могли?
Не зупинили наступу імлі?
Ми кажемо: не відали, не знали
Про ці отруйні і підступні жала...

Не так, братове! На усіх вина!
По наших землях котиться війна,
І виповзають злі чортополохи
Із тріщин турбулентної епохи.

Та час – усе, що нині нам дано.
Куди він мчить, мені не все одно,
Бо час - усе, що в нас не одібрати.
Ми – українці. Будемо стояти.

Наталія ДЗЮБЕНКО-МЕЙС,
розміщено
7 листопада 2016 року
на Facebook

ЕКОМУЗЕЙ «ОБЕРІГ» НЕ ЗАБУТИЙ І НА ВІЙНІ

Полковник Петро ЛИСЕНКО нині на війні, бо Росія, яка підступно, без оголошення, розпочала її окупацією Криму наприкінці лютого 2014-го року, продовжує й нині вбивати і калічити українців, продовжує руйнувати міста і села на території Донбасу. Але нещодавно йому, як і всім іншим воїнам 15-го окремого мотопіхотного батальйону «Суми» (а він там є заступником командира батальйону по роботі з особовим складом) трапився перепочинок. Тож йому на вихідні вдалося приїхати до Кривого Рогу, зустрітися з рідними, з близькими і з частиною активістів Криворізького міського правозахисного товариства.

Як розповів Петро ЛИСЕНКО, батальйон на даний час відведений з передової в районі Верхньоторецького і перебуває в зоні його постійної дислокації в Сумській області, де й був утворений свого часу як батальйон територіальної оборони міста Суми. А тому, зрозуміло, що волонтери з Кривого Рогу нині не можуть йому активно допомагати, як це вони робили раніше. Але Петро Олександрович від імені всіх бійців і командування батальйону висловлює волонтерам велику подяку за ті речі, продукти, військово-спорядження і за специфічне обладнання, які вони доставили на фронт, аби батальйон діяв якомога успішніше.

За його словами, «батальйон виведений з району боїв для того, щоб відновити свою боєздатність та провести бойове злагодження й підготуватися до наступних бойових завдань, які будуть поставлені». Розповів також, що основна мета цього періоду – не тільки психологічно відновитися, а й поповнити лави контрактниками.

Та попри цю всю страшну веремію з війною, з руїнами, смертями й каліцтвами, які її супроводжують, Петро ЛИСЕНКО не забуває й про те, що треба думати про майбутнє, про

розвиток того, що вже було зроблене разом зі своїми товаришами ще в мирний час, до війни. І одна з таких робіт – це створення екомузею «ОБЕРІГ», яке розпочиналося ще 2013-го року й продовжувалося пізніше в рамках українсько-польського Партнерства «Відродження річки Саксагань», де Петро ЛИСЕНКО став аніматором здійснення цього проекту, який розробляв старанно і з натхненням. А нещодавно він у прямому ефірі Українського радіо (хоч і епізодично) став учасником передачі про створення в Україні екомузіїв. Тож він у думках не полишає цей проект навіть там, на фронті. Не забуває про нього й тоді, коли на дуже короткий час вдається дістатися Кривого Рогу.

Олена МАКОВІЙ, Сергій ЗІНЧЕНКО
На світлині: полковник Петро ЛИСЕНКО біля власноруч розробленої мапи, на якій показано розташування екомузею «ОБЕРІГ».

Громадянська трибуна

ПРАВОВА КОНЦЕПЦІЯ РЕВОЛЮЦІЇ ГІДНОСТІ

Переглянувши відео допиту від 26.10.2016 року свідка Вадима Івановича ЛАПКА в судовому засіданні Святошинського районного суду м. Києва по справі розстрілу майданівців, мене вразила розгубленість В.І.ЛАПКА перед тиском адвокатів «беркутівців». Адвокатів, які намагалися виставити дії майданівців, м'яко кажучи, протиправними, а дії своїх підзахисних, які розстрілювали беззбройних людей, - як виконання свого професійного обов'язку щодо забезпечення правопорядку. Зрозуміло, що людині, яка не має юридичної освіти, важко вести з професійними адвокатами практично судові дебати, під час яких адвокати «беркутівців» намагаються переконати суд у тому, як треба розуміти покази свідка.

Перегляд вище згаданого відео спонукав мене викласти свою особисту позицію майданівця: чому я вийшов на Майдан і як юридично аргументую свої дії, спрямовані на усунення з поста Президента України В.Ф. ЯНУКОВИЧА. Сподіваюсь, моя особиста правова концепція учасника Революції Гідності до-

поможе багатьом майданівцям юридично сформулювати правомірність своїх дій на Майдані та - впевненіше виступати в судових процесах щодо притягнення до відповідальності осіб, причетних до загибелі побратимів по Майдану, а також - у наступних акціях протесту проти тиранії влади, які неминучі ближчим часом.

Викладена мною нижче особиста позиція щодо необхідності усунення Віктора ЯНУКОВИЧА з поста Президента України, у мене сформулювалася ще до початку Євромайдану. Але, незважаючи на загрозу на Майдані, із табору протестуючих я не чув чітко сформульованої юридичної аргументації своїх вимог, а провладні політики і журналісти постійно наголошували на демократично законному обранні Президентом України Віктора ЯНУКОВИЧА, і на тому, що немає ніяких законних підстав вимагати його відставки до закінчення п'ятирічного терміну.

Лише після загибелі 22 січня 2014 року перших майданівців я вирішив, що нема чого сподіватися на юристів штабу Майдану,

необхідно відкинути усі поточні справи і самому сформулювати юридичні аргументи щодо усунення Віктора ЯНУКОВИЧА з поста Президента України та розповсюдити це в Інтернеті. Увечері 22 січня я розмістив у себе на сторінці Facebook та на сторінках своїх друзів наступний текст:

«...Звертаю вашу увагу на те, що В. ЯНУКОВИЧА у лютому 2010 року народ України обрав Президентом парламентсько-президентської республіки Україна. А у вересні 2010 року В. ЯНУКОВИЧ узурпував («приватизував») собі повноваження Президента президентсько-парламентської республіки, не запитавши у народу України, чи надає він йому такі повноваження? Таким чином будь-який чиновник шляхом узурпації влади може «приватизувати» повноваження диктатора. Зокрема, для прикладу, - Міністр МВС, Міністр оборони України, Голова Верховної Ради, Голова СБУ..., заявивши при цьому, що він є законно обраний або ж легітимно призначений».

Наступного дня я почув оприлюднення цієї аргументації май-

данівських вимог на радіо FM та на Hromadske.tv.

Кримінальний кодекс України статтею 109 кваліфікує згадані дії ЯНУКОВИЧА як «Дії, спрямовані на насильницьку зміну чи повалення конституційного ладу або на захоплення державної влади». При цьому варто уточнити, що зміна конституційного ладу в неконституційний спосіб – є насильницькою зміною конституційного ладу. Вбачаючи, що знайдеться чимало скептиків такого визначення узурпації ЯНУКОВИЧЕМ президентських повноважень президентсько-парламентської республіки, доведеться докладніше проаналізувати цей епізод його діяльності.

Рішенням від 30 вересня 2010 року Конституційний Суд України вирішив: «1. Визнати таким, що не відповідає Конституції України (254к/96-ВР) (є неконституційним), Закон України «Про внесення змін до Конституції України» від 8 грудня 2004 року N 2222-IV (2222-15) у зв'язку з порушенням конституційної процедури його розгляду та

прийняття.

2. Закон України «Про внесення змін до Конституції України» від 8 грудня 2004 року N 2222-IV (2222-15), визнаний неконституційним, втрачає чинність з дня ухвалення Конституційним Судом України цього Рішення.

3. Згідно з частиною другою статті 70 Закону України «Про Конституційний Суд України» (422/96-ВР) покласти на органи державної влади обов'язок щодо невідкладного виконання цього Рішення стосовно приведення нормативно-правових актів у відповідність до Конституції України (254к/96-ВР) від 28 червня 1996 року в редакції, що існувала до внесення до неї змін Законом України «Про внесення змін до Конституції України» від 8 грудня 2004 року N 2222-IV (2222-15).

4. Рішення Конституційного Суду України є обов'язковим до виконання на території України, остаточною і не може бути оскаржене.»

(Закінчення на 2 стор.)

ПРАВОВА КОНЦЕПЦІЯ РЕВОЛЮЦІЇ ГІДНОСТІ

(Закінчення.
Початок на 1 стор.)

Як ми бачимо, норми Конституції України у частині президентських повноважень визнані Конституційним Судом України неконституційними, втрачають чинність з дня ухвалення згаданого Рішення. Таким чином Конституційний Суд України **достроково припинив повноваження Президента України** і встановив нові повноваження Президента України. **На випадок дострокового припинення повноважень Президента України Конституцією України ст. 103 ч. 4 встановлюється наступний порядок дій: «...У разі дострокового припинення повноважень Президента України вибори Президента України проводяться в період дев'яносто днів з дня припинення повноважень...».** При цьому варто нагадати, що відповідно до ст. 19 ч. 2 Конституції України органи

державної влади та їх посадові особи зобов'язані діяти у спосіб, передбачений Конституцією та законами України. Як ми пам'ятаємо, Віктор Федорович та його команда, виконуючи Рішення Конституційного Суду України від 30.09.2010 року, діяли не в спосіб, передбачений Конституцією та законами України, а на власний, злочинський, розсуд. Фактично відбулася узурпація державної влади, незважаючи на те, що Конституцією України ст. 5 встановлено: «...Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами. Ніхто не може узурпувати державну владу...», а ст. 109 КК України за порушення процитованих норм Конституції України передбачає кримінальну відповідальність.

Повертаючись до згаданого на початку допису відео допиту В.І. ЛАПКА, зазначу про те, що наприкінці відео, обговорюючи

події 20 лютого 2014 року, під час яких загинули як майданівці так і «беркутівці», один із адвокатів «беркутівців» запитав ЛАПКА: «Що мало статися щоб вас зупинило? Мали скинути зброю, підняти руки вгору правоохоронці? Чи просто вийти впасти на колінки?». На цьому відео закінчується. Мені відповідь ЛАПКА невідома. Тому, враховуючи вище викладене, на це запитання адвоката «беркутівця» спробую відповісти сам...

Отже, правоохоронці зобов'язані були відповідно до ст. 10 п. 2 Закону України «Про міліцію» (чинного на той час) в порядку ст. 208 КПК України затримати В.Ф. ЯНУКОВИЧА при здійсненні злочину, передбаченого ст. 109 КК України, та доставити затриману особу до найближчого підрозділу органу досудового розслідування, в якому негайно реєструється дата, точний час (година і хвилини) доставлення затриманого та інші відомості, передбачені

законодавством. Цих вимог українського законодавства працівники правоохоронних органів (і, зокрема, - спецпідрозділу «Беркут») не виконали, а навпаки, зловживаючи владою або службовим становищем (тобто, умисно, з метою одержання будь-якої неправомірної вигоди для самої себе чи іншої фізичної або юридичної особи, використовуючи службовою особою влади чи службового становища, всупереч інтересам служби), захищали злочинну антиконституційну діяльність злочинної організації на чолі з В.Ф. ЯНУКОВИЧЕМ, спрямовану на узурпацію державної влади України. Причому - захищали від громадян, які організувалися для припинення антиконституційної діяльності злочинної організації на чолі з В.Ф. ЯНУКОВИЧЕМ та для відновлення порушеного конституційного ладу України. Це зловживання владою або службовим становищем працівниками правоохоронних органів завда-

ло істотної шкоди охоронюваним законом правам, свободам та інтересам окремих громадян, державним, громадським інтересам, та інтересам юридичних осіб, що призвело в результаті до масового протистояння громадян із злочинною організацією, яка в насильницький неконституційний спосіб змінила конституційний лад України та узурпувала державну владу. У процесі згаданого масового протистояння працівники правоохоронних органів у співпраці з іншими злочинними організаціями (з так званими «тітушками») із протиправним застосуванням вогнепальної зброї намагалися розігнати мирні масові протести громадян проти узурпації влади. У результаті чого, більше тисячі громадян отримали тяжкі тілесні ушкодження та ушкодження середньої тяжкості, а більше ста людей (як громадян України, так і громадян інших держав) загинули.

Сергій МЕЛЬНИЧУК,
2 листопада 2016 року.

ЗАГАЛЬНОВІДОМО, що характерною ознакою всіх диктаторських правлячих режимів країн, які реалізують загарбницькі плани, є нищення мови та фальсифікація історії поневоле-них народів. Чи не найвиразнішими, найпідлішими «майстрами» цієї антилюдської, гідотної справи є ідеологи комуністичного тоталітарного режиму СРСР, який (жорстоко придушивши український визвольний рух) панував в Україні з 1917-го по 1991-й рік.

На превеликий жаль, за 25 років незалежності українському народу так і не вдалося повніс-

гаслом «Где слышна русская речь, - там Россия!», не спонукає українських громадян зробити належні висновки. Більше того, незважаючи на перемогу Революції Гідності, в Україні й нині діє антиконституційний закон КІВАЛОВА-КОЛІСНІЧЕНКА (?). Хоча Верховна Рада мала достатньо часу, щоб прийняти цивілізований мовний закон у повній відповідності до статті 10 Конституції України. Безумовно, прийняти такий закон та подбати про втілення його в життя - нагальна потреба часу, бо сказала ж Ліна КОСТЕНКО: «Нації вмирають не від інфаркту.

Закон України «Про засудження комуністичного на націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки» та Закон України «Про увічнення перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939-1945 років». Позитиву у зазначених законах багато. Ці закони (окрім юридичної сили) ще й сприяють відродженню історичної справедливості.

По-перше, комуністичний тоталітарний режим 1917-1991 років в Україні законодавчо визнаний злочинним. По-друге, міста, села, селища України

культ особи та інші ганебні різновиди влади), в Москві твердо вирішили назвати гітлерівський режим фашистським та вправно закріпили цю назву в свідомості громадян, в історії, літературі. Настав час спростувати ідеологічні догми комуністичного тоталітарного режиму. Важливо відзначити, що в преамбулі Закону України «Про увічнення перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939-1945 років» чітко написано: «Усвідомлюючи, що Друга світова війна 1939-1945 років, що розпочалася внаслідок домовленостей націонал-соціалістичного (нацистського)

Народного Руху України звернулася до Кам'янського міського голови А.Л. БІЛОУСОВА з конструктивними пропозиціями щодо важливої реконструкції пам'ятника «Советским воинам-освободителям» у відповідності до чинного законодавства (в тому числі, - Закону України «Про охорону культурної спадщини», ст. 22-26). Рухівці пропонують замість гасла «Слава советским воинам-освободителям!» викарбувати гасло: «Слава захисникам України в Другій світовій війні!» та прикрасити це гасло в українському стилі: гілкою червоної

НАЙЦІННІША СКАРБНИЦЯ НАРОДУ

ттю розірвати ідеологічні кайдани Москви.

Мова, історія, культура народу є найдорожчими його надбаннями, найціннішою скарбницею. Необхідно постійно піклуватися, дбати про шляхетне примноження цієї скарбниці та належним чином захищати її від шовіністичних сил, які її не згинули, «як роса на сонці». Та чи розуміє це наша політична еліта?

Ще 28 червня 1996 року Верховна Рада України прийняла Конституцію України, де в статті 10-й чітко сказано, що єдиною державною мовою в Україні є українська мова, а мовам всіх національних меншин надані гарантії всебічного розвитку. Прошло вже 20 років, а в реальності у всіх сферах життя України (як і за радянських часів) панує російська мова, а «українська солов'їна» перебуває у становищі бідної наймички. Зокрема, чарівна українська пісня не без проблем здобуває для себе мізерні квоти... Тобто, наше суспільство ще не звільнилось у своїй більшості від рабської психології, не пройнялось актуальним питанням українського відродження. Навіть підступна гібридна війна, розв'язана російським імперським режимом ПУТІНА проти вільної України, що проводиться українського відродження.

Спочатку їм відбирає мову».

Для повноцінного відродження української мови не потрібно чекати вказівки згори. Варто почати з себе. Особисто я спілкувався українською тільки в колі родини та україномовних друзів. Але після прийняття сумнозвісного закону КІВАЛОВА-КОЛІСНІЧЕНКА сказав собі: «Досить!». Я миттєво перейшов на спілкування виключно українською мовою у всіх сферах життя, незважаючи на російськомовне оточення. Спочатку на виробництві, в побуті на мене дивились, як на дивака. Але незабаром всі звикли. Знайшлися й послідовники та навіть чимало російськомовних громадян в розмові зі мною намагаються розмовляти українською. Тобто, процес пішов і його треба підтримувати.

Що ж до державотворчої роботи найвищого законодавчого органу України, то мене бентежить той факт, що за 25 років незалежності Верховна Рада так і не спромоглась прийняти Великий Державний Герб України - один із символів країни. Чи не соромно вам, депутати?

Звичайно ж, в роботі Верховної ради є й позитивні моменти. Зокрема, - навесні 2015-го року парламентарі прийняли два надважливі закони. Це

(а також - вулиці, провулки, проспекти, бульвари, майдани і т.п.) позбулися комуністичних назв. Заборонено тоталітарну символіку, демонтовані пам'ятники комуністичним злочинцям. Попереду ще - важка праця професійних істориків, які мають фахово дослідити нашу минувшину, відтворити незаперечні історичні факти (в тому числі, - щодо Другої світової війни). Треба відзначити, що у перелічених вище законах гітлерівська партія НСРПН (Націонал-соціалістична робітничая партія Німеччини) правдиво називається нацистською, а не фашистською, як нам з'ятятю прищеплювали московські комуністичні ідеологи. Тут доречно нагадати, що фашизм народився в Італії - так називався диктаторський режим Б. МУССОЛІНІ. Фашистські режими існували також в Румунії, Іспанії, Португалії... А ось дещо інша диктаторська ідеологія, нацизм (це симбіоз шовінізму й соціалістичної форми правління), була реалізована лише в Німеччині часів Третього Рейху. Розуміючи, що між німецьким націонал-соціалізмом і радянським соціалізмом (окрім спільного слова «соціалізм») є чимало спільного і в методах правління (диктаторський режим, політика державного терору,

режиму Німеччини та комуністичного тоталітарного режиму СРСР, стала найбільшою трагедією людства в ХХ столітті...» Тобто, одним реченням спростовується декілька комуністичних міфів. Абсолютно справедливо в цьому законі відсутні такі поняття, як «Велика Вітчизняна війна» та «визволення» (останнє слухано замінено словом «вигнання»). Адже звільнившись від гітлерівського нацистського тоталітарного режиму, Україна не стала вільною державою, а знову опинилась в лещатах сталінського комуністичного тоталітарного режиму. Така гірка правда тих часів.

Вважаю, що відповідно до закону «Про увічнення перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939-1945 років» щорічно, 28 жовтня, треба на державному рівні відзначати як День вигнання нацистських загарбників з України. Прикро, але (нехтуючи законом) і в цьому році 28 жовтня в ЗМІ відзначалося по-комуністичному як «День визволення України від фашистських загарбників». Але час невблаганно йде вперед і в решті - решті (у тому числі, - під уважним оком небайдужої громади) цей важливий закон буде діяти в повному обсязі. Зокрема, Рада Кам'янської міської організації

розмістити на пам'ятнику європейський логотип: квітку маку, з написом вишу: «1939-1945»; а також - викарбувати слова «Пам'ятаймо, шануймо наших Героїв!». Таким чином, монумент стане пам'ятником усім захисникам України у Другій світовій війні. Чекаємо відповіді міського голови Кам'янського...

Наведений вище приклад - один із конкретних заходів щодо втілення в життя закону «Про увічнення перемоги у Другій світовій війні 1939-1945 років» та закону «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки».

Дбаймо про відродження історичної справедливості, сприяймо всебічному розвитку української мови у всіх сферах життя, поважаючи мови усіх національних меншин! Адже це важливі умови злагоди в українському суспільстві, умови розвитку України.

Слава Україні!
Героям слава!

С.М. ЛЯХ,
ветеран праці, член
«Просвіти» та Народного
Руху України; м. Кам'янське.

Авторитетна думка

Іван БАГРЯНИЙ: «Європа нам потрібна для того, щоб ми переступили її, ідучи вперед»

...Що ж до Європи, то як орієнтир вона нам зовсім не потрібна. Вона потрібна нам для іншого, не для наслідування, не для того, щоб рости дрібненьких епігонів ГЕТЕ і ПЕТРАРКИ, а для того, щоб ми її проковтнули (висловлюючись фігурально), засвоїли і пішли собі далі. Потрібна для того, щоб ми переступили її, ідучи вперед. Щоб взяла її, як кажуть, «до відома». Але ані повторювати її, ані переживувати справжня українська література не потребує, якщо

вона претендує стати великою літературою, своєрідною, закоріненою не в чужому ґрунті, а в українському.

Попри всю велич європейської культури і літератури, українська література все ж мусить звучати власним звучанням, повним, оригінальним, так, як не звучала і не звучить і не може звучати ніяка інша. По-своєму, а не так, як звучить мушля, висловлюючи і спотворюючи чужі звуки.

Звучати повно і самостійно

так, як звучить самостійно українська незрівнянна пісня.

Тож шлях нам лежить не через орієнтацію, не через інтернаціональне до українського, а через наше національне до загальнолюдського.

Іван БАГРЯНИЙ, видатний український письменник, лауреат Шевченківської премії; з твору «Думки про літературу», який було опубліковано в збірнику «МУР», у числі 1-му за 1946-й рік.

Трамп оголосив свої плани на перші 100 днів президентства

Новообраний президент США Дональд ТРАМП оголосив про свої плани на перші 100 днів президентства. У своєму відеозверненні ТРАМП розповів про реформи, які майже повністю повторюють основні пункти його передвиборчої програми і стосуються торгових угод, енергетики, міграції, національної безпеки і держуправління, повідомляє АРР. Зокрема, за словами Трампа, у перший же день він планує повідомити про намір вийти з угоди про Транс-Тихоокеанське партнерство, яка є, за словами ТРАМПА, «потенційною катастрофою для США». «Замість цього ми будемо вести переговори про справедливий, двосторонній торговельні угоди, які приносять робочі місця і промисловість назад до Америки», - зазначив він.

Як відомо, угоду про ТТП було підписано в лютому 2016 року 12 країнами Азійсько-Тихоокеанського регіону (США, Канада, Австралія, Нова Зеландія, Сінгапур, Малайзія, Бруней, В'єтнам, Японія, Мексика, Чилі і Перу), мета якої - зниження тарифних бар'єрів та регулювання внутрішніх правил у таких областях як трудове право, екологія, інтелектуальна та ін. На думку експертів та політиків, без участі США ТТП втрапить сенс. Торговий представник США Майкл ФРОМАН заявив нещодавно, що відмова від ТТП

матиме наслідком «серйозні» стратегічні і економічні витрати. Щодо реформ в енергетиці, ТРАМП заявив, що має намір скасувати обмеження на виробництво вуглеводнів, «у тому числі сланців та чистого вугілля, що створить багато мільйонів високооплачуваних робочих місць. Це те, що ми хочемо, на що ми так довго чекали». «Я буду просити Міністерство оборони і голову Об'єднаного комітету начальників штабів розробити комплексний план щодо захисту життєво важливої інфраструктури Америки від кібер-атак, а також будь-яких інших форм атак», - зазначив ТРАМП, говорячи про реформу у галузі безпеки.

Також новообраний президент США має намір доручити міністерству праці розслідувати усі порушення візових програм, які підривають (стан) американських працівників. Окрім того ТРАМП планує «запровадити для офіційних осіб після того, як вони залишають адміністрацію, 5-річну заборону на лобізм у США та довічну заборону - на лобізм від імені іноземних урядів». Цю реформу ТРАМП назвав частиною плану «Drain the Swamp» (Осушити болото).

Сайт газети «День», 22 листопада 2016 року.

Третя річниця Майдану: запах диму ще чути

Ниття і стогін скептиків - не приймаються. Ось уже три роки ми живемо в Новій Україні. Де люд перестав кланятися чиновникам, ментам і прокурорам. Де можна вільно висловлювати свою думку і не боятися, що до тебе постукають служби або бандюки. Чи є десь таке, щоби по ринку ходили податківці і збирали данину? Перевернено: робиш все правильно - ти в безпеці. Знаю багатьох підприємців, які після кривавої ночі 30 листопада 2013-го вирішили жити по-іншому - живуть. Є мораторій на перевірки контролюючих органів. І працювати чесно без порушень - спокійніше жити.

Водії вже не знають, що таке попереджувальні маячки про пост ДАІ. Артисти з російськомовною попсою забули дорогу у наші концертні зали. Ідоли комунізму вистояли десятиліття, а впали за місяці. А ми ж котилися в прірву. Темрява і совкова цвіль відвойовувала регіон за регіоном. Навіть у Львівській області регіоналі почали вигравати вибори. Доголосували до того, що за урку на Львівщині проголосувало 5,7%. Колишні «есдеки» вільно давали прес-конференції у центрі Львова. Регіоналами тут були директор театру, головний лікар. У центрі столиці ресторани робили в стилі ретро - під СРСР, і це вважалося модою.

І там, де Майдан зазнав поразки, отримали «ЛДНР». В анексованому Криму чи на окупованому Донбасі люди на «майські» і «октябрські» ходять з кульками, піонери прославляють лєніна-путлера-царя батюшку. Їх церква готується до канонізації Мотороли. Виглядає як середньовіччя. І знімаються: щось подібне чекало і нас. Погджуюсь, зараз на Грушевського і Банковій - більшість гастролери і бандити. Так, ми не мали досвіду, як доводити Революцію до кінця. Перемогою скористалися не ті. Але це не страшно, знаємо як діяти. Сотні тисяч людей отримали революційний досвід. Самоорганізація, забезпечення, барикади, коктейлі - все налагоджено. У будь-який момент, коли українці побачать, що влада перегрівася, посягає на гонор і гідність - поштовх, клич і дія. Ми вміємо це робити.

Кажуть, найкращі коктейлі на Хрещатику робила моя землячка із сусідньої Турківщини, 19-річна студентка Могилянки. Такі як вона, не умів ніхто. Вона це робитиме і через 40 років. Запах цього диму їй буде вкрай знайомий. Тому цією перемогою ми скористаємося і через півстоліття. Майдан не дав ради змінити стан справ уже сьогодні, Майдан змінив історію України на завтра!

Василь КУРІЙ, активіст громадської організації «Майдан Старосамбірщини», 21 листопада 2016 року, спеціально для Gazeta.ua

Більшість українців (72%) погоджуються з твердженням, що Голодомор 1932-33 років був геноцидом Українського народу, не погодилися з цим 14%, не визначилися - 14%. Такими є результати опитування, проведеного Соціологічною групою «Рейтинг» у вересні 2016 року.

Незважаючи на те, що кількість тих, хто визнає Голодомор геноцидом, дещо зменшилась у порівнянні з

СТАВЛЕННЯ УКРАЇНЦІВ ДО ГОЛОДОМОРУ: 72% вважають його геноцидом

минулим роком (з 80% до 72%), водночас вона є такою ж як у 2014 році і вищою, аніж була у 2010-2012 рр. (близько 60%).

Твердження, що Голодомор 1932-33 років був геноцидом Українського народу, поділяють практично всі жителі Заходу країни (97%), більшість опитаних Центру (78%), майже дві третини Півдня (57%) та трохи менше половини Сходу (48%).

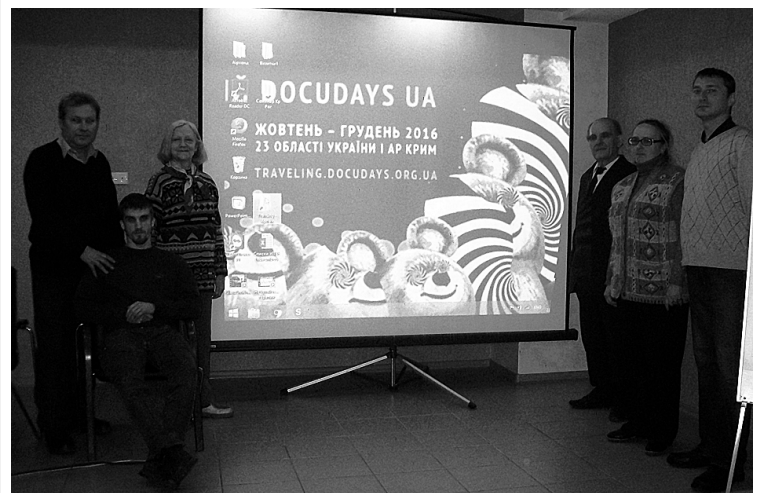
Мешканці сіл більше згодні з тезою про Голодомор-геноцид, аніж мешканці міст (79% проти 68%). Серед респондентів, рідна мова яких українська, прихильників тези 83%, в той час як серед тих, хто вважає рідною російську, - 47%. У віковому розрізі кількість тих, хто підтримує тезу про Голодомор-геноцид, коливається від 70

У Криворізькому правозахисному

ВІДБУЛИСЯ ЗВІТНО-ВИБОРНІ ЗБОРИ

В суботу, 19 листопада, у Криворізькому міському правозахисному товаристві відбулися звітно-виборні збори. В результаті, після заслуханого звіту й подальших виборів шляхом відкритого голосування, головою знову обрали Миколу КОРОБКА. Відповідно до його пропозиції, заступником став Володимир НАЛУЖНИЙ. Потім були обрані й інші робочі органи організації. Крім цього, на зборах були також розглянуті й інші, важливі для діяльності КМПЗТ, питання.

DOCUDEYS.UA РОЗПОЧАВСЯ

В понеділок, 21 листопада, в конференц-залі готелю «Аврора» відбулася прес-конференція для місцевих журналістів з приводу початку кінопоказу у Кривому Розі та в Криворізькому районі найкращих фільмів XIII Міжнародного фестивалю Дні документального кіно про права людини в Україні DOCUDEYS.UA: мандрівний фестиваль розпочався. Для Миколи КОРОБКА та Олександра ЧИЖИКОВА (відповідно - адміністратора та координатора проведення фестивалю від КМПЗТ) це вже був десятий мандрівний фестиваль поспіль на криворізькій землі (так само, як і для газети «Промінь Просвіти» як медіа-партнера фестивалю), починаючи з 2007-го року. А другим організатором фестивалю, починаючи з 2009-го року, виступив культурно-громадський центр «Шелтер», який на прес-конференції представили Станіслав КОРНІЄНКО і Роман МОРОЗОВ. Вдуже поспіль в роботі мандрівного фестивалю взяла участь керівник відділу Криворізького центру безоплатної правової допомоги Наталія КОЖЕМ'ЯКА (на світліні).

Після виступів та відповідей на запитання журналістів організатори продемонстрували для всіх присутніх на конференції документальний фільм «Канцелярська сотня». А по завершенні прес-конференції всі бажаючі мали змогу випити кави або чаю і поласувати тістечками, а згодом - і сфотографуватися на добру згадку (на світліні).

Інформацію про подальший перебіг подій мандрівного фестивалю читайте в наступних числах газети в матеріалах під нашою вже традиційною рубрикою «Фестиваль правди».

році все одно погоджуються з тим, що Голодомор був геноцидом (25% - не погоджуються). Серед тих, хто не жалкує, таких 85%.

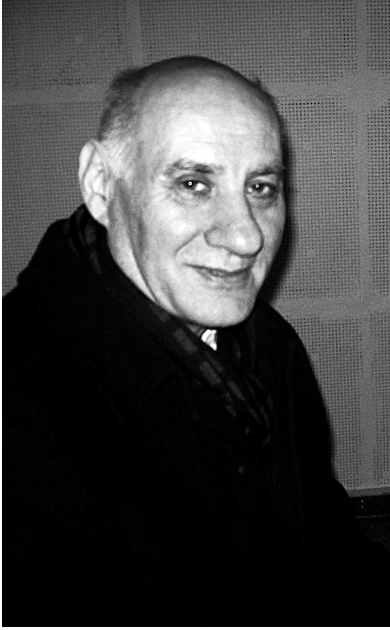
Аудиторія: населення України від 18 років і старші. Вибірка репрезентативна за віком, статтю, регіонами і типом поселення. Вибіркова сукупність: 2000 респондентів. Особисте формалізоване інтерв'ю (face-to-face). Помилка репрезентативності дослідження: не більше 2,2%. Терміни проведення: 16-22 вересня 2016 р.

22 листопада 2016 року. Інформація розміщена за посиланням: http://galinfo.com.ua/news/stavlennya_ukrainskykh_do_golodomoru_72_vvazhayut_yogo_genotsydom_245113.html

До уваги читачів пропоную частину бесіди з Григорієм ГУСЕЙНОВИМ, письменником і журналістом, лауреатом багатьох літературних премій і редактором журналу «Кур'єр Кривбасу». Бесіда відбулася в прямому радіоэфірі ТРК «Криворіжжя» 9 листопада цього року з нагоди Дня української писемності та мови, яка торкнулася також і літературних здобутків Григорія ГУСЕЙНОВА.

- Григорію Джамаловичу, вже майже двадцять років у нашому календарі відзначається День української писемності та мови. Чим і як особисто Ви його відзначаєте діяльно?

- Для мене цей день дуже важливий, аби пропагувати українську мову. І приблизно років сім тому мене запросили в Жовті Води і з того часу я щороку туди їду й там виступаю і зустрічаюся зі студентами, учнями й викладачами, як правило – в кількох навчальних закладах. Сьогодні я теж туди їздив і був у політехнічному технікумі та в природничому ліцеї. Це дуже гарний для мене день і така наснага неймовірна, відчуття, що ти зустрівся з тими людьми, які хочуть, щоб українська мова розвивалася і все більше укорінювалася як

Григорій ГУСЕЙНОВ:

«Ставлення до української мови з часів Радянського Союзу змінилося, але – не в кращий бік»

державна та якомога ширше використовувалася в побуті.

- Ви – родом з Кіровоградщини. Як склалися Ваші відносини з українською мовою, починаючи з дитинства?

- Моя рідна станція – Помічна. Вона ніколи не була російськомовною, а тому українська була завжди домінуючою. І серед моїх улюблених вчителів була вчителька української мови, і завжди було це відчуття ґрунту під ногами. Та навчався я в Києві і в Одесі. В Києві це вже була інша ситуація, але я там завжди тягнувся до рідного, українського, не пропускав різні ювілейні вечори та інші заходи. Зокрема, добре пам'ятаю, що сімнадцятилітнім я був на вечорі Остапа ВИШНІ, де бачив живо вдову цього українського письменника, двох його сестер. Ходив я і в художній музей, і там була й зустріч з родичами Олени КУЛЬЧИЦЬКОЇ, видатної художниці. Українськість завжди була моїм еством і я завжди відчував свою причетність до українського слова. Сприйняття української мови у мене відбувалося інтуїтивно, це ще – від діда і бабусь, бо рід наш київсько-елісаветградський, прізвисько Руденко по матері... А арабською мовою, батьківською, я взагалі ніколи не розмовляв і не знаю її. І мені подобається, коли цей звук український, насичений, з тебе виходить.

- А чи змінилося, на Ваш погляд, ставлення до української мови з часів Радянського Союзу?

- Як це не соромно нам всім, але ставлення змінилося, але – не в кращий бік.

Я можу навіть сумний приклад навести. Ось зараз на телеканалі «1 +1» проводять конкурси, відбирають там дітей, які краще співають. І пам'ятаю, як в минулі роки в журі були ВАКАРЧУК,

Причому живуть в такому оточенні... З півдня – Італія, дуже така агресивна країна, ще десь там – мадяри, з іншого боку – австрійці... Тому вижити їхній мові неймовірно тяжко. Але вони фактично всі знають англійську, знають італійську, німецьку, мадярську мови, але ніколи на території своєї країни ніхто з них не спілкується один із одним цими чужими мовами. Тільки своєю, словенською. І я думаю, що самі вони не ставлять такого завдання: розмовляти словенською, просто все відбувається органічно. А у нас такого відчуття немає.

- Григорію Джамаловичу, Ви багато подорожуєте. Тож цікаво, наскільки велика різниця у ставленні до української мови, до українських традицій та до української культури в нашому регіоні, порівняно з іншими?

- Якоїсь такої ворожості у сприйнятті у нас немає й ніхто особливо не дивується, коли я спілкуюся українською. Але й поширення її – теж немає. Немає й на рівні школи (а це мало б бути в першу чергу). Бо

ПОНОМАРЬОВ, СКРИПКА... А тепер, я бачу, всі – російськомовні. І маленькі дітки, які мали б відчувати українське слово й спілкуватись лише цією державною мовою (рідною для них у більшості), але цього року абсолютно все – російськомовне.

- Які культурно-мистецькі події в державі сприяють розвитку української мови?

- Та фактично ніякі. Як це не прикро звучить, але вже минуло майже три роки з тих пір, як розпочалися події на Майдані і Революція Гідності, але на рівні, скажімо, Києва, зміни – найменш, а то й взагалі ніяких немає. Як це не прикро, але Держкомвидав, який має дбати про видання української книжки, й досі існує той, який призначала Ганна GERMAN, і жодна людина звідти не була звільнена. Або – Шевченківський комітет... Теж до останнього часу був той, який призначала Ганна GERMAN. І такий існує свого роду закон, що до 1 листопада завершується прийом художніх творів, вистав чи творів художників (якщо їхні твори представляються на Шевченківську премію), то уже пройшло 1 листопада, але й досі немає нового складу Шевченківського комітету. Це такі прикраси, це таке невігластво, це така непошана до української мови, до української культури!..

- Ось є інформація, що започаткували новий поетичний конкурс імені Нестора Літописця, молодіжний, на який відбирають молодих поетів...

- От молодь... Це, швидше за все, якісь внутрішні речі працюють: є держава – має бути й мова. От я завжди наводжу приклад крихітної країни (порівняно з Україною) Словенія, з якої десь два дні тому повернувся Петро ПОРОШЕНКО. Два мільйони всього, це, грубо кажучи, всі один одного знають.

ані на перервах, ані на уроці вчитель не повинен розмовляти іншою мовою. Адже він – приклад для учня... До того ж, у нас українських шкіл небагато, та й все це – дуже умовно... А так, за межами міста, у мене не було проблем у спілкуванні ні в Одесі, ні в Дніпропетровську, ні в Кіровограді... Українську мову всі люблять, всі вміють розмовляти. І коли, здавалось би, у абсолютно російськомовному місті, в Одесі, починаеш розмовляти з продавцем українською, то й він переходить на українську. І, прислухаючись до інтонації, розумієш, що він сюди, до Одеси, приїхав з якоїсь українськомовної місцевості...

- Григорію Джамаловичу, Ви – лауреат багатьох літературних премій і найпрестижнішою в Україні – Шевченківської. Що Ви відчули, коли її отримали?

- Радість. Бо це буває в житті далеко не кожного письменника. Відчуття неймовірне. Тим більше, що вручали премію в оперному театрі. Потім протягом тижня ми виступали в гарних аудиторіях. Наприклад, - в Державному університеті імені ШЕВЧЕНКА. А в першому ряді сидів ректор університету Віктор Васильович СКОПЕНКО, який у нас, у Кривому Розі, ходив до школи, з наших місць його батько й мати. Причому батько був шахтарем, а потім став учителем, а потім – Героєм Радянського Союзу. Це неймовірно відчуття. І тоді було таке враження, ніби літаєш в небі. Але й відповідальність одразу величезна. Бо, скажімо, якщо за рік я міг видати одну-дві свої книжки, то тепер настільки виношую це слово українське (це праця із словником чи підсвідомо тобі сниться, коли його шукаєш...), це колосальна відповідальність.

- А днями Ви стали лауреа-

КАЛЕНДАР НА ГРУДЕНЬ

«Історія України: події та особистості»

1 - 1944 р. - Москва. Наказ НКВС СРСР про створення в його складі Головного управління по боротьбі з бандитизмом, одним з основних завдань якого була боротьба з націоналістичним підпіллям.

1 - 1991 р. - Всеукраїнський референдум і вибори Президента України. За незалежність України проголосувало 90,32 відсотка учасників референдуму. Президентом обрано Леоніда КРАВЧУКА.

6 - 1932 р. - Харків. Ухвалення РНК УСРР і ЦК КП(б)У постанови про занесення на чорну дошку сіл, «які злісно саботують хлібозаготівлю». У постанові йшлося про «ганебний провал хлібозаготівлі в окремих районах України», про те, що «його організували куркулі й контрреволюційні елементи». Ставилося завдання «ліквідувати опір частини сільських комуністів, які стали фактичними провідниками саботажу». Згідно з цією постановою, у зриві хлібозаготівлі звинувачувалися лише окремі райони, тоді як на початок грудня повністю хлібозаготівлю було виконано колгоспами та одноосібними господарствами тільки в 16 районах з майже 400.

8 - 1868 р. - Львів. Заснування Українського культурно-просвітницького товариства «Просвіта».

10 - День захисту прав людини.

15 - 1932 р. - Харків. Ухвалення ЦК КП(б)У постанови про заборону завезення й продажу промислових товарів у районах, де заготівля хліба лишалась незадовільною. Це райони Апостолівський, Божедарівський, Бердянський, Верхньодніпровський... Дніпропетровської області та... Всього 82 райони.

24 - 1918 р. - Публікація в газеті «Известия» - орган ВЦВК - циркуляра Наркомату закордонних справ РСФФР про те, що внаслідок анулювання Брестського мирного договору РНК РСФФР більше не визнає Україну як самостійну державу і припиняє діяльність всіх представницьких установ України на своїй території.

24 - 1924 р. - Москва. Рішення Комінтерну про розпуск Української комуністичної партії.

24 - 1941 р. - Рішення місцевого відділення ОУН про перехід до підпільної боротьби проти гітлерівців.

26 - 2004 р. - Відбулося перше голосування другого туру виборів, у результаті чого Президентом України став Віктор ЮЩЕНКО.

27 - 1921 р. - Москва. ВЦВК ухвалив декрет про конфіскацію церковних і монастирських цінностей.

31 - 1918 р. - Київ. Нота протесту уряду УНР урядові УСРФР з приводу наступу військ останньої на територію України.

31 - 1932 р. - Харків. Ухвалення ВУЦВК і РНК УСРР постанови про введення єдиної паспортної системи в УСРР і обов'язкового запису паспортів (прописки).

Грудень 1939 р. - Західна Україна. Організовано 19 загальних в'язниць і одну внутрішню тюремну камеру.

Грудень 1965 р. - Київ. У самвидаві вийшла праця Івана ДЗЮБИ «Інтернаціоналізм чи русифікація?», присвячена аналізу національно-культурної політики в Україні за роки радянської влади.

том премії Валерія ШЕВЧУКА за роман «Одісея Шкіпера і Чугайстра. Окупаційний роман». Про що цей роман і як давно виник задум його написати? Яку думку Ви хотіли донести до читачів?

- Що це за премія? Десь із чотири роки тому була задумана спілкою письменників України, і Державний університет в Житомирі (а Валерій ШЕВЧУК - це один із трьох-чотирьох ще живих класиків української літератури) створили такий проект. У нас виходить багато українських романів, саме романів. Тож і подумали, а якщо візьме на себе функцію координатора Житомирський університет? - Десь 200-250 експертів на базі списку найяскравіших романів, що вийшли протягом року, визначають, яка книжка буде називатися кращим романом року. А потім, скажімо список із трьох, що визначили, подається Валерію Олександровичу ШЕВЧУКУ, а він сам уже визначає конкретного лауреата. Для мене це стало великою несподіванкою, бо першим лауреатом чотири роки тому був Юрій ЩЕРБАК, колишній посол України в США, в Канаді, в Ізраїлі, була серед лауреатів і Галина ПАГУТЯК... Ну, це постаті дуже серйозні.

І тут мені раптом дзвонять і кажуть: «Ви цього року стали лауреатом». По-перше, це ти маєш можливість спілкуватися з Валерієм Олександровичем. А це - жива легенда, людина, яка випустила вже майже двісті книжок, а кожна книжка - це шедевр. І це - людина, віддана літературі. І тут раптом - лауреат. А список там був дуже серйозний, в ньому - і два романи Сергія ЖАДАНА, був новий роман Марії МАТЮС і так далі... Я думаю, що це моя друга велика нагорода після Шевченківської премії. А сама книжка - про часи війни 1941-1945 року в якомусь місті в степу. Безперечно, це алюзія на Кривий Ріг, але є багато матеріалів, які тут не відбувалися, але там використані. Це історія двох хлопчиків, українського і єврейського, на тлі війни. Там немає партизанів, немає листівок, там є емоції, почуття, там є або вірність якась, або порядність внутрішня, або зрада. І це все дала війна, а я її писав. Коли ще був мир. А тепер (коли я її перечитую) бачу, що вона написана про ці події, про АТОВські...

Бесіду вела Олена МАКОВІЙ
На світлині:
Григорій ГУСЕЙНОВ.
Фото автора.